

DE TIJGERS VAN SINGAPORE.

Hoe meer de menschelijke bevolking en de bebouwing van den grond in een land toeneemt, des te meer worden de wilde vleeschetende dieren in den regel verdrongen. Het schijnt echter, dat de tijgers op Singapore daarop eene uitzondering maken. Hoogst belangrijk is, wat door d^r. E. V. MERTENS in zijn dagboek dienaangaande wordt medegedeeld.

„Voor dat het eiland Singapore door de Engelschen in 1824 in bezit werd genomen, kwamen er, naar men zegt, op dit eiland geene tijgers voor. Tegenwoordig betaalt de regering voor iederen gedooden tijger een prijs van 5 pond sterling en een genootschap van kooplieden even zooveel, en men beweert, dat gemiddeld dagelijks één mensch op het eiland van ongeveer 4 vierkante mijlen omvang en 100,000 bewoners door eenen tijger wordt verslonden. Voor het laatste wil ik niet instaan, doch het is in allen gevalle niets ongewoons, als men hoort, dat gister of cergister weder een Chinees gedood of een tijger gevangen is. In de eerste dagen van mijn verblijf te Singapore zag ik eenen levend gevangen tijger ten toon gesteld, inderdaad een vreeselijk schoon dier, en hoorde ik van een geval, dat een tijger des avonds in de voorstad een wagen aangevallen en van de drie zich daarop bevindende Chinezen een weggesleept had. Op den nieuw aangekomenen maakt dit indruk, en als hij zich voor de eerste maal een half uur ver buiten de stad op den schoonen met tuinen en buitenplaatsen omzoomden straatweg waagt, komt menigmaal de gedachte bij hem op: wat zou ik doen, als uit die heg een tijger te voorschijn sprong? Maar er komt geen tijger en spoedig wandelt men halve dagen lang niet alleen op de straatwegen, maar ook op voetpaden door bosschen en peperplantages, alleen gewapend met zijne parapluie als zonnesherm, zonder aan tijgers te denken. Slechts eenmaal zag ik des morgens na eene geduchte regenbui versehe voetstappen in het zand op den heuvel Bukittima,

ongeveer midden in het eiland, en ditmaal was ik daarop voorbereid. Een tijger had den avond te voren eene koe in de nabijheid verscheurd, en ik had den politie-inspecteur met verscheidene gewapende ondergeschikten tot geleide. Wat men er nader van hoorde, diende ook mij tot geruststelling. Het is sedert menschengeheugen niet gebeurd, dat een tijger een Europeër gedood zou hebben; een menschengeheugen betee kent echter niet veel bij de gedurige afwisseling van personen in de Europeesche kringen van eene Indische kolonie. Hij vreet alleen de lagere rassen, het liefst Chinezen, en vertoont zich slechts des nachts. Slechts voor één ding wordt men ernstig gewaarschuwd, namelijk voor de tijgergroeve. Als men namelijk de plaats weet of vermoedt, waar een tijger uit het kreupelhout gewoon is voor den dag te komen, graaft men een gat, tot 20 voeten diep en 8 voet breed, en bedekt het zorgvuldig met dunne takken en daarover afgeval len loof, totdat de plaats zich op het aanzien niet meer van den omringenden grond onderscheidt. Gaat de tijger weder denzelfden weg, dan breekt het dek onder hem en hij stort naar beneden. Men laat hem dan een paar dagen honger lijden, tracht dan door neergelaten strikken van rotang of spaansch riet zijne klauwen te vatten en trekt hem zoo geboeid eindelijk uit de groeve."

„Geloofwaardige berigten over dit dier ontving ik te Singapore met name door een vroegeren en eenen nog dienstdoenden politie-inspecteur, den heer FRANKE en den heer PENNYFEATHER. Het behoort tot hunne verplichtingen, elk sterfgeval binnen hun district door eigene schouwing te constateren, zoodat elk geval, dat een mensch door een tijger gedood wordt, ter hunner kennis komt. Het district van deze heeren bevatte niet de stad, maar het middelste en noordelijkste gedeelte van het eiland, dat het naast aan het vaste land van Malacca gelegen is en zoo hadden zij reeds zeer vele lijken van menschen, door tijgers gedood, waargenomen. Volgens hunne eenstemmige ervaringen is het algemeene regel, dat de tijger zijn slagtoffer van achteren nadert, terwijl dit stil zit en het met een slag op den nek doodt. De hoofden van al deze lijken hingen altijd zoo slap en krachteloos neder, dat duidelijk alle halsbeenderen gebroken of liever de halswervelen uit het lid gewrongen waren. Dikwijls kon men bewijzen, dat de mensch plotseling dood gebleven was. Na dit gedaan te hebben sleept de tijger, ingeval hij niet gestoord wordt, het lijk een eind weg voort, vreet er van,

verwijdert zich dan en keert in den regel na ongeveer 24 uren terug om verder te vreten. Klaarblijkelijk is dan zijn etensuur weder gekomen en geen nieuwe buit voorhanden. Op deze gewoonte bouwt de mensch zijne wraak of straf. Het lijk wordt op dezelfde plaats gelaten, waar het gevonden is, maar op den naastbij staanden hoogen boom wordt eene zitplaats ingerigt en daar tegen den tijd, wanneer men de terugkomst van den tijger te wachten heeft, een goede schutter met zijn geweer geposteerd. Deze maatregel mist bijna nooit zijn gevolg en desniettegenstaande neemt het getal der sterfgevallen van menschen door tijgers en dus evenzeer het getal der laatsten eer toe dan af. Beide politie-inspecteuren bevestigden niet slechts deze daadzaak, maar gaven daarvan ook eene bevredigende verklaring. De gelegenheid om eene gemakkelijke buit te maken neemt met den aanwas der menschelijke bevolking evenzeer voor de tijgers toe. Vroeger, onder de heerschappij der Maleische vorsten was namelijk het eiland zeer zwak bevolkt, later concentreerde zich de bevolking in de spoedig in bloei toenemende stad; eerst in den jongsten tijd zijn de aanplantingen van peper en gember over een grooter gedeelte van het eiland verbreid. Hier zit er dan een en wellicht een kwartier verder weer een enkele chinesche arbeider, met het plukken der pepertrossen of eenigen anderen arbeid bezig of wel daarvan uitrustende en wordt zoo den tijger tot buit. Daaruit blijkt dan tevens, dat de regel, dat de tijger slechts des nachts op buit uitgaat, slechts voor den openbaren weg en andere bij dag druk bezochte plaatsen geldt. Hij wil evenzeer onbemerkt naderen en kan dit in stille eenzame oorden ook bij dag. Dat verder de tijgers over de zeeëngte, die Singapore van het schiereiland Malacca scheidt, zwemmen, verwondert mij niet meer, nadat ik ze gezien heb; hare breedte is op het oog niet aanmerkelijk grooter, dan die van den Rijn bij Keulen, en zoo geloof ik zeer gaarne, dat Malacca steeds nieuwen voorraad van aan den dood gewijde tijgers voor Singapore levert."

Uit A. PETERMANN's *Mittheilungen über wichtige neue Erforschungen auf dem Gesamtgebiete der Geographie*, 1865, V, 234.

Dr. A. T. REITSMA.
